Сердешна пані Жабка була претовстезною тітонькою у завше однаковій теміно-зеленій сукні — наче всипаній покришеними сухарями.

Очі в неї круглі і витріщені, мов намистини.

Вона часто сердилась, а надто на своїх непосид-синів, веселих розбишак і пустунів, трьох зелених жабенят. Тільки й чути, як вона їх гукає: Квак! Крик! Брек! А вони — витівники і баламути на все болото.

Заводіякою завжди найменший — Брек. Його коротенькі шортики, картата каскетка на голові з'являлися в найнесподіваніших місцях. Не те щоб чинив усе зле, але завдавав дорослим жабам клопоту ще й клопоту.

Старший Кваїк і середульший Крик були йому до пари і вельми любили битися. Вони могли борюкатися вдень і вночі, уранці і ввечері. І для того їм зовсім не бракувало причин. Тільки-но Крик скоса гляне на Квака, як той зразу ж одважує братусеві ляща.

Якось пані Жабка зібралася на ярмарок, а щоб Квак, Крик, Брек не накоїли шкоди, взяла їх з собою. На радощах Квак перечепив своєю довгою кривою лапою Крика, той заорав носом, та встиг брикнути Квака по спині. Квак не подарував і зчинився шарварок. Брек на все те не зважав і знай навантажував кишені штанців своїм добром: шматком волосіні, якимось заіржавілим гачком, великою грудкою цукру.

Коли пані Жабка нагодилася до діток, ті старанно займалися своїми справами: Квак дубасив Крика, сидячи на ньому верхи, Брек нишпорив скрізь, вишукуючи, що ще можна покласти в кишені. Пані Жабка схопила в одну лапу комір Квака, в другу — комір Крика і так ляснула їх лобами, що двоє розбишак якусь мить навіть перестали хапати один одного за петельки. Пані Жабка суворо глянула на своїх принишклих дітей і наказала:

— Квак! Крик! Брек!

Жабенята миттю вишикувались за матір'ю і чітким строєм рушили на ярмарок.

Незабаром вони вийшли на зелений пагорбок, від якого вже було зовсім близенько до ярмарку.

— Добрий день, пані Жабко, добридень, дітки!— почули вони чиєсь лагідне жебоніння.

— Привіт, привіт тобі, Веселий Струмок!— дружно вигукнуло сімейство.

— Куди це ви так поспішаєте?

— На ярмарок,— зупинився біля нього Брек, хоч мати з Кваком і Криком чимчикували далі.

— О! — вигукнув Веселий Струмок.— Я ніколи не був на ярмарку, мабуть, там дуже цікаво?

— Не знаю,— скривився Брек,— я вперше чалапаю туди. І скажу відверто,— мені вже набридла дорога.

— Послухай, Брек, — попрохав Веселий Струмок,— може, ти зустрінеш там мого приятеля Літнього Дощика, скажи йому...— і Веселий Струмок щось прошепотів на вухо Браку.

— Буде зроблено! — відповів Брек, підморгнув Веселому Струмкові і помчав навздогін за своїми"

Ярмарок аж кипів. Гамір, буяння барв осліпили і поглинули жабенят. Вони навіть забули пустувати.

— Постійте тут,— наказала пані Жабка,— я сходжу до Мухоловки і принесу вам солоненьких мух.

— Ура! — підстрибнули жабенята. А потім заходилися розглядати, що воно за диво, отой ярмарок.

Я вас полишаю,— поважно мовив братам найменший— Брек,— маю справу до одного знайомого.

— Подумаєш,— відкопилив губу Квак.— Од горшка два вершка, а туди ж. Діло! Я теж не буду тут стовбичити. *

— Я з тобою,— заявив рішуче Крик. Вони зникли в натовпі.

Брек тим часом допитувався, чи не зустрічав хто, бува, Літнього Дощика. Ніхто вже давно його не бачив, і Брек майже втратив надію допитатись.

Нарешті Брек зупинився біля маленької довгохвостої Мавпочки, котра торгувала бананами.

— Чи не бачили ви десь тут Дощика,— з острахом звернувся до неї Брек.

— Ні, я нетутешня! — відповіла Мавпа, пильно стежачи за Броком. Вона приїхала здаля і не знала ще тутешніх звичаїв.

— Запитай краще в неї,—кивнула вона на стару Синицю в окулярах, що торгувала черешнями. Біля неї юрмилася черга. Синиця насипала черешні в кульок, але щоразу нахилялась під прилавок.

Чого це вона поклони б'є? — замислився Брек.

Він тихенько став у Синиці за спиною і побачив, що та до спілих черешень досипає гнилих і висхлих.

Чесному Бреку це не сподобалось. Він тихцем підліз до Синиці і наступив довгою лапою на край ящика. Ящик перекинувся, і зіпсовані черешні, наповнюючи повітря гнилизною, покотилися до ніг покупцям. Горобці зняли страшенний гвалт, хтось тягнув Синицю до Ховраха, який наглядав за порядком, а задоволений Брек помандрував далі.

— Кому морквочку? Солоденьку, молоденьку? — вигукував довговусий Заєць.

— Капуста, щойно з грядки!-— мекав на весь базар Баран.

Новинки техніки! Останнє слово науки!—нявкав Кіт.— Мишоловки без приманки! Дешево і надійно!

Такі шибеники, як Квак та Крик, хутко призвичаїлися до ярмарку і потихеньку вже тягали зернята в Горобця, смакували свіжі мухи біля великого чорного Павука. Потім, як завжди, затіяли сварку з бійкою. Поки не схопив їх за шкірку Заєць, якому сьогодні кепсько торгувалось.

— Віддайте їх Буслові,— промекав Баран.

— Він їм покаже, де раки зимують,— міркував Кіт.

Жабенята ніскільки не злякались, бо добре знали, де зимують раки. У воді вони часто бачили хатку Ргка-саімітника.

І тої ж миті вони угледіли перед собою довгі чорні лапи.

— До мене гості? — прошипів Бусол.

— Дивись! — штовхнув Крика Квак.

Квак уже хотів оддати йому стусана, але зняв очі догори і закляк. На тоненькому дротику в Бусловому ларку висіло безліч висушених жабенят. Та було пізно. Бусол схопив жабенят і кинув їх у темну комірку.

— А тут не так і погано,— огледівся Крик.

А Брек тим часом уперто шукав Літнього Дощу. Раптом угледів він тендітні і сяючі сонячні Промінчики в широких солом'яних капелюшках, які продавали барвисті квіти.

— Чи не бачили ви часом Літнього Дощу?

— Де ж йому бути! У своєму садку. Бачиш, які гарні квіти ми вирощуємо разом з ним?

Промені показали йому дорогу, і Брек попростував далі.

Як тільки він одійшов, до Промінчиків звернувся довгоносий Бусол. Він говорив лагідним, тихим голосом.

— Шановні приятелі, чи не змогли б ви допомогти в одній справі? У мене є комірка, а в ній дуже сиро, треба її висушити.

— Авжеж, авжеж,— закивали світлими чупринками Промені.

Бусол завів їх у комірчину і закрив за ними двері.

— Не висушуйте нас,— раптом почули Промені чиїсь голоси в комірчині. Тоді вони освітили всі закутки і в одному побачили двох маленьких жабенят.

— Ах, ось чому попросив нас прийти сюди Бусол!— розсердились Промені. їм стало жаль жабенят. Шарпнули двері, але дарма.

— Нам пече! — волали Квак і Крик.

— Потерпіть. Ми вас визволимо,— втішали їх Промені.

Брек таки знайшов Літній Дощ і переповів йому прохання Струмка — прийти на Луг і додати Струмкові сили. Літній Дощ пообіцяв сьогодні ж надвечір допомогти Веселому Струмкові і показав Броку свій чудовий сад. Дивлячись на квіти, Брек захотів подарувати їх своїй мамі, а згадавши про маму, заспішив на ярмарок.

Дострибавши до торгу, Брек опинився біля прилавка з квітами. Він побачив, що Промені не торгують, а щось балакають, зібравшись тісною громадкою.

— Що трапилося? — квакнув Брек.

— Велике нещастя! Бусол обдурив двох Променів, попросив їх осушити комірчину, а сам підклав туди маленьких жабенят.

Страшна здогадка майнула в голові Брека.

— І вони висушили їх?

— Ні, ні! Промені пропекли стінку.

— А жабенята?

— Вони залишились там. їм зовсім погано!

То ж Квак і Крик! — вигукнув Брек.— Покажіть, де вони!

А пані Жабка стрибала ярмарком і кликала:

— Крик-Квак-Брек! Квак-Брек-Крик!

— Що це поробилося жабам і жабенятам сьогодні? — загули горобці. — То цуплять зернята, то галасують на весь світ.

— Ота велика Жаба — чаклунка,— сказав Баран Зайцеві . Заєць, не довго думаючи, зібрав моркву й чкурнув додому.

За хвилину вже весь базар гомонів, що пані Жабка — чаклунка, і за те, що Заєць віддав її дітей Буслові, вона розтопила його, і він зник у повітрі, як тільки пані Жабка глянула на нього.

Тим часом Промінчики нишком обплели ноги Бусла міцною волосінню, яка була в кишені Брека.

А Брек зашморгнув кінець навколо старого Дуба. Бусол тихенько куняв, аж раптом почув скрип дверей комірчини.

— Рятуйте! Грабують! — зарепетував він і смикнувся до свого добра. Та де там! Волосінь міцно припнула його до дерева.

Йому тільки й лишалося, що лементувати та дивитись, як Брек з матір'ю витягали жабенят з комірчини, як вони цілувалися і раділи, як присягались пані Жабці:

— Ніколи, ніколи не будемо битися й бешкетувати!

А пані Жабка дякувала Променям за допомогу.

По дорозі додому пані Жабка дозволила своїм діткам скупатися у Веселому Струмкові. Тільки Брек почав розповідати Струмкові про свої пригоди, як прийшов лагідний, теплий Літній Дощ.